

Den ene skal være forsyningssikkerhed, den anden skal være et fornuftigt miljø – det skylder vi vore børn og børnebørn – og den tredje skal være, at vi udfører tingene på en økonomisk sund måde. Det handler om samfundets penge og om den enkelte borgers økonomi.

Jeg vil gerne sige, at når jeg læser miljø- og energiministerens redegørelse, ser regeringens tiltag og hører dens udtalelser om energiområdet, fornemmer jeg, at man har glemt såvel forsyningssikkerheden som spørgsmålet om økonomien; i hvert fald kommer de punkter utrolig langt nede, når man gør sig nogle overvejelser. Derimod står den del, der handler om miljøet, allerøverst, og somme tider virker det, som om miljøet skal være dominerende og styrende for energipolitikken i Danmark. I Det Konservative Folkeparti finder vi ikke, at miljøet skal være det eneste afgørende, netop fordi energipolitik er langsigtet.

Hvis vi ser på de internationale opfølgninger af diverse konferencer og traktater osv., tales der på internationalt plan om, at anbefalingerne går på, at man skal halvere brændselsforbruget i industrilandene over 40–50 år, altså en målsætning, som skal række 40–50 år frem. Hvis vi ser på de investeringer, der foretages i de kraftværker, som skal levere energi til Danmark, bygges de med en levetid på 30–40 år, og derfor er det altså nødvendigt, at vi har langsigtede overvejelser inde i energipolitikken og ikke blot gør noget kortsigtet.

Derfor synes jeg også, det lyder utrolig smukt – sådan fornemmer jeg det i hvert fald – når man siger, at vi forsyningsmæssigt har det ganske udmærket i Danmark på grund af de danske leverancer fra Nordsøen. Men med den viden, vi har i dag, kan de jo ikke slå til 40–50 år frem.

Vi er lykkelige for og meget tilfredse med, at Danmark producerer olie og gas fra Nordsøen. Vi håber også, at det med det fremsatte lovforslag om ændring af undergrundsloven og med fjerde udbudsrunde kan lykkes at sikre, at den produktion fortsat er på danske hænder og vel at mærke private danske hænder. I Det Konservative Folkeparti er vi ikke meget for statslig involvering på dette område, og på linje med det, Venstres ordfører sagde, har vi ikke megen forståelse for, at Dofas skal ind i alle tilladelserne og være operatør hele vejen igennem. Jeg nævnte det også i forbindelse med undergrundslovforslaget.

Men som sagt: De danske ressourcer er vi tilfredse med. De giver os en øjeblikkelig forsy-

ningssikkerhed, de har haft stor betydning for den danske økonomi, og de har givet en lang række danske arbejdspladser. Men ser vi så langsigtet på det som 40–50 år frem, fornemmer jeg ikke megen forsyningssikkerhed, hvis vi skal være tvunget til – selv om ingen selvfølgelig ved, hvordan den politiske situation ser ud til den tid – at importere gas fra Algeriet eller Rusland og olie fra Mellemøsten. Hvis det bliver tilfældet, tror jeg egentlig, vi vil være tilbage i en tilsvarende usikkerhed som dengang, de store oliekriser kom.

Derfor mener vi, at den danske energipolitik skal sættes bredt og på mange teknologier – også for at opretholde det teknologisk høje niveau, vi har i Danmark, og som giver os fremragende eksportmuligheder. Men hvis vi skal kunne eksportere til bl.a. Kina, hvor vi ved, at der i øjeblikket bygges kraftværker i et tempo, vi ikke kender i Danmark, er vi også nødt til at kunne vise noget frem på dansk grund, som vi er stolte af og selv synes, det er værd at bruge. Det skal ikke blot være noget, vi kan eksportere til andre lande.

Derfor synes vi, at det i den forbindelse skal overvejes, hvordan vi fra politisk hold skal blande os i energipolitikken. Kunne det ikke være tilstrækkeligt, at vi her i Folketinget opstillede ambitiøse mål for alle områder, såvel økonomisk, miljømæssigt som forsyningssikkerhedsmæssigt, og overlod det til sektoren selv at opfylde disse mål? Vi behøver vel ikke angive detaljeret i dagsordener, fra hvilket tidspunkt det og det brændsel må bruges, og hvor mange procent af det og det brændsel der skal bruges? Lad os sætte de ambitiøse mål og lade sektoren selv opfylde dem. Dette er også en tilkendegivelse af, at det multibrændselsværk, der kendes fra Avedøre, kan vi godt godkende fra konservativ side.

Jeg skal vel også nævne miljødelen, for den er også en af grundpillerne i den konservative politik. Vi er som sagt enige i målsætningen om, at CO₂-emissionen skal sænkes. Det kunne godt se ud, som om vi kan nå målet år 2000, mens vi nok ikke når helt ned på de 20 pct. inden år 2005, men vi har bedt om detaljerede redegørelser for det.

Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at en stor del af baggrunden for, at dette mål ikke kan nås, ser ud til at være trafikken, og derfor er vi selvfølgelig indstillet på – som vi også var, da vi drøftede planen »Trafik 2005« – at finde nogle tiltag her. Men vi vil gerne understrege, at vi